

EL GIRONÈS *dani vivern*

Assalt a Salt. | No cal ser sociòleg per preveure tensions com les que es viuen a Salt, extrapolables a altres municipis. Fa molt de temps que la *vox populi* –la millor sociòloga– havia captat la potencial inestabilitat d'un còctel a base d'immigració massiva, d'unes gotetes de racisme i, tot, ben barrejat amb una crisi econòmica. Però aquesta mescla, tota sola, no explota.

El detonant té a veure amb una curta llista de noms i cognoms –entre els quals hi ha, sí, estrangers, però també nacionals– coneguts per la seva reincidència en la comissió alegre i impune de delictes. I té raó l'alcalde, Iolanda Pineda, quan assenyala alguns jutges i l'aplicació (o no) de lleis en excés permissives com a nucli del malestar.

No és bo que s'interrompi un ple municipal mitjançant una protesta incontrolada. No és bo que els insults proliferin i pugin de to sense mirar gaire contra qui van dirigits. Però aquesta simptomatologia indica que alguna cosa no funciona, i no precisament per culpa de l'Ajuntament saltenc, investit en ase dels cops.

La tolerància té un límit, la paciència també, però els responsables de crear, modificar i adaptar la legislació perquè aturi aquestes derives tan perilloses són tan cecs com la Justícia que pretenen representar.

Aparcar al parc | Diuen que, quan el llavors alcalde Joaquim Nadal es va assabentar que les casernes militars de la carretera de Barcelona i d'Emili Grahit serien cedides pel ministre Narcís Serra a la ciutat de Girona, va saltar de content. Jo també. Perquè estava segur que aquelles grises edificacions acabarien convertides en un espaiós, cèntric, accessible, digníssim i econòmic campus universitari, ple de jovent, de llicenciats, doctorns i doctors, amb jardins, serveis i aparcaments, molts d'aparcaments. Però no.

La tossuderia i la dèria per fer de Girona una impossible i irrepetible Florència va portar despeses sumptuoses al Barri Vell, no per deixar-lo net i a punt per a serveis i entitats turística-ment enllaminadores, sinó per fer-hi lloc a facultats, deganats i desanimats usuaris d'un transport públic poc eficient i d'uns espais costeruts, medievals i recargolats, més propis d'un tedèum que del *Gaudeamus igitur*. Han passat els anys, i disposem d'un abúlic, esponjat i cèntric Parc de les Casernes, d'inspiració entre finlandesa i cretenca, que és com dir que allà hi han fet espai per tenir espai. I uns quants pisos, naturalment.

Mentrestant, l'aparcament per als estudiants del campus del Barri Vell no solament no es manté, sinó que es redueix, basant-se en la teoria que els cotxes, si en prohibeixes l'aparcament, deixen d'existir.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Espai jove | Les entitats de joves banyolins han voleiat per diferents locals. La manca d'espai definitiu no ha impedit una notable aportació a la vida social banyolina. Cal, doncs, alegrar-se que l'Ajuntament hagi construït, gràcies al Fons Estatal d'Inversió Local (FEIL), un Espai Jove, de 400 metres quadrats, al novíssim parc Pompeu Fabra i Poch, al costat del camp de futbol vell. A la planta superior, situada al nivell del terra, hi ha una sala de reunions, el punt d'informació juvenil i una sala polivalent. A la planta soterrània s'hi ha ubicat una altra sala polivalent, el despatx dels tècnics i dinamitzadors de joventut, i un despatx i una sala per a entitats juvenils. L'equipament estarà envoltat de zona verda.

Espai dels morts | Antigament, a Banyoles, existia el carrer del Morts, nom contundent que es va canviar pel de l'Església, perquè, m'imagino, ningú no volia viure en un espai tan tètric. I és que els occidentals, quan sentim parlar de la mort, tanquem els ulls, tapem les orelles i serrem les dents. Per això va resultar interessant l'exposició celebrada al Museu Arqueològic Comarcal de Banyoles «El cementiri vell de Banyoles», una mostra de com vivien i morien els banyolins des de final del segle XVIII fins al principi del xx. L'exposició s'ha arrodonit amb l'edició, dins la col·lecció *Quaderns de Banyoles*, de Bibiana Agustí, Antoni Palomo i Guerau Palmada.

El Cementiri Vell de Banyoles
Bibiana Agustí / Antoni Palomo / Guerau Palmada

Espai d'estudiants | En època de pre-inscripcions a l'escola, és un bon moment per reflexionar sobre l'educació. Això devia pensar el meu nebot quan em va enviar un virulent correu electrònic. Em diu que el seu fill comença secundària i que, pel que sap, hi ha uns tarannàs molt diferents entre els tres centres comarcals; que ell, com a pare responsable, vol exercir el dret a escollir el centre; que és inadmissible que l'Ajuntament envii una carta informativa ambigua i manipuladora sobre el fet de no inscriure l'alumne al centre adscrit; que és molt poc democràtic que la delegació de Girona opti pel camí fàcil de passar-se pel forro els drets del pares a la lliure elecció en lloc d'esbrinar perquè la majoria de pares, els darrers temps, han rebutjat frontalment una de les opcions; que és paradoxal aquesta decisió d'adscripció única amb la futura autonomia de centres. Segurament el meu nebot té raó, però caldria preguntar-li per què cap AMPA ha mostrat de manera feaent la seva disconformitat: per comoditat? perquè veuen en l'escola només un pàrquing? és perquè se'ls ha estovat el sentit democràtic del dret a l'elecció?

ACN

LA SELVA

joan domènech

Arbúcies: el Museu de la Gabella |

D'un temps ençà, la concepció dels museus ha variat. Abans, en línies generals, només es considerava museu aquell lloc on es podien veure peces excepcionals; d'aquí que, quan en un poble parlaven d'obrir una institució d'aquest tipus, la pregunta inevitable era: I què teniu de bo? Ara, a vegades hem passat a l'altre extrem: a un recinte on s'exposa un muntatge de cartó-pedra per explicar un discurs elaborat sota el guiatge d'una empresa que, a cop de talonari, munta el que vols. Possiblement la gràcia estigui en el terme mitjà, és a dir, en el museu que ofereix peces interessants, a vegades no valuoses però identificadores de la vida i del passat del poble o de la contrada, junt amb elements més secundaris que acaben de donar coherència a l'exposició i fer-la més pedagògica. Aquest tipus de museu sol ser el que la gent sent com a cosa seva. És un museu amb ànima. Seria el cas del Museu Etnològic de la Gabella, situat en un edifici del segle XVII d'Arbúcies, amb 15 sales d'exposició permanent que, junt amb la resta de serveis, abracen els 1.800 m² de què disposa l'immoble. M'atreveria a dir que La Gabella, per aquesta singularitat, és, avui, un referent en la museologia territorial i social. Enguany celebra els 25 anys des que fou oberta al públic el 1985. Amb motiu de l'efemèride es pretén continuar la tasca de remodelació i actualització de les instal·lacions iniciada el 2007. El centre ha tingut com a directors successius Josep Manuel Rueda, Jordi Tura i Joaquim

Mateu. L'any 2009 hi han passat 22.000 visitants i els seus serveis diversos han tingut 13.000 usuaris. El museu no sols permet la visita –física i virtual, aquesta darrera a través del seu web– sinó que s'erigeix en el punt d'informació i documentació del Montseny i sota el seu impuls s'han portat a terme importants recerques, algunes traduïdes després en publicacions, com ara l'inventari del patrimoni etnològic (1994-99), la monografia sobre els usos tradicionals de les aigües (2002), l'estudi dels masos, la investigació arqueològica i documental dels castells (especialment el de Montsoriu, excavat des de 1993) i la Torre de la Mora (1996-99), tot sempre dintre de l'àrea del Montseny. La junta del museu és, precisament, un dels elements més dinamitzadors del Patronat del Castell de Montsoriu. Per tot plegat, el museu es converteix en la peça clau per interpretar el territori. Els objectes exposats –autèntics, senzills, però interessants– ens apropen a la vida i a la gent de la contrada. Tant de bo aquesta concepció museística que posa caliu on, d'altra manera, només hi hauria fredor, perduri molt de temps.

LA Cerdanya

erola simon

Puigcerdà, nous espais urbans |

Puigcerdà ha renovat fesomia amb la remodelació de les places del centre històric. Els criteris arquitectònics moderns han interpretat les necessitats del segle XXI i s'han dissenyat uns espais nous, de formes, volums i materials diferents. Tant és així que la remodelació de la plaça de Santa Maria i

